

Thomas Hutton:

Osoba Krista

Michael Hardt:

Pán Ježíš Kristus:
Jeho Osoba

Dr. D. W. Paterson:

Božství Krista

Osoba Krista

Velkou otázkou pro každou duši není: „Co si myslíte o Kristově mravním učení?“ nýbrž: „Co si myslíte o Kristu?“ samém (Mat. 22,42 – přel.). Je nejenom možné, nýbrž jisté, že mnozí přijmou mnoho z Jeho učení, aniž by přijali Jeho osobní hodnotu a práva. Zákoník řekl: „*Mistře, dobře jsi v pravdě pověděl*“ (Mk. 12,32), ale nemáme žádné svědectví o tom, že by kdy ve svém srdci uvěřil, že Ježíš je Boží Syn.

Kníže židů, který přišel k Ježíšovi v noci a řekl: „*Mistře, víme, že jsi od Boha přišel mistr*“ (Jan 3,2), Pán Ježíš ihned odpověděl: „*Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího*“ a: „*Musíte se znovu zroditi*“ (Jan 3,3.7). Je tu vyznačen rozdíl mezi Kristem a všemi ostatními učiteli. Jejich osobní místo je zcela podřízeno tomu, co vytvářejí pro své učedníky. Ba více; je náležité a často vhodné, aby osobnost učitele byla ukryta a zapomenuta v jeho poselství. Ale u osoby Krista jsou udivené zraky naplněny Pánem Ježíšem samým, jenž vždy byl a je Boží Syn, a nyní jako oslavený Syn člověka sedí po vykonaném díle smíření „tam, kam naše hříchy už nemohou vystoupit“ //J. Denham Smith, Spiritual Songs, č. 35//.

Zázraky působené Kristovými služebníky byly důkazem jejich poslání. Dávaly váhu jejich svědectví o Mistru, ačkoli Jeho služebníci dávali pozor, aby uznání kvůli zázrakům nebylo přičítáno jim. Ale zázraky, jak je působil Kristus sám, byly svědectvím o Jeho božské osobnosti a zjevovaly Jeho slávu a Jeho milost. Bůh sám při Kristově křtu a Jeho proměnění vydal svědectví osobě Svého Syna. Duch Svátý výslovně sestoupil na zem v den Letnic, aby oslavil Krista, když působil znamení skrze Jeho služebníky v Jeho jménu; a od té doby zde zůstal. Kvůli Kristově osobnímu nároku vzali farizeové kameny, aby Ho ukamenovali; a Spasitelovo vlastní potvrzení pravdy týkající se Jeho osoby vedlo k Jeho zavržení a smrti.

Z Písma je na druhé straně jasné, že osoba Krista spolu s Jeho dílem je a musí být vážnou otázkou pro každou duši. Jen nevěra se může odvážit považovat ji za druhořadou. Zároveň ti, kteří Ho milují, jistě budou zachovávat Jeho slovo, neboť On je Bůh ne méně než Otec. Proto ti unavení a obtíženi jsou zváni, aby přišli ke Kristu samému; a toho, kdo přijde ke Kristu, On nikdy nevyvrhne ven. I když chování vyplývá ze života daného v Kristu a správný charakter se formuje více či méně rychle, přece svědomí najde pokoj vírou v Kristovu krev. Je to Boží vůle; a tak Duch Svátý vydává svědectví Jeho dílu (Židům 10). Tak je zcela jasné, že zralí křesťané ustavičně žijí z Krista, a nakonec opouštějí tuto scénu s radostí v Pánu samém a v Něm se radují vždycky, ne ze svého vlastního charakteru nebo chození. Správně považují celou oddanost Jeho jménu, která je živá a skutečná, za výsledek života v Něm a nikdy ne za jeho příčinu. S důvěrou a moudře se drží takových slov, jako: „Každý, kdo věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil,“ a: „Kdo jest, ježto přemáhá svět, jediný, kdo věří, že Ježíš jest Syn Boží?“ (1. Jana 5,1.5) S nejhlubší lítostí vůči druhým nevidí žádný jiný výhled pro ty, kteří Ho zavrhnou, než „*mrákotu tmy na věčnost*“ (Judy 13). Byla to osoba Krista, i když byl děťátko, která vedla oddaného Simeona k tomu, aby řekl: „*Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého, v pokoji. Neboť viděly oči mé spasení tvé.*“ (Lk. 2,29–30)

Křesťanská praxe je testována naším vyznáním osoby Krista. On učil, že ty, kteří Ho vyznají před lidmi, On vyzná před celým nebem, a ty, kteří Ho zapírají, tam bude muset pak zapřít (Mt. 10,32–33). Na druhé straně: „*Kdo by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá /skrze svého Ducha/, a on v Bohu.*“ (1. List Jana 4,15) Jsme povinni zkusit každého člověka pomocí vyznání Kristovy osoby. 1. Jana 4,2 konstatuje, že „*všeliký duch, který vyznává Ježíše Krista v těle přišlého, z Boha jest*“. Vyznávána je osoba Krista, nikoli skutečnosti Jeho narození, života nebo smrti. Tyto prosté skutečnosti mnozí nevěřící nepopírají. Překladatelé anglické Authorised Version, když připustili pouhá fakta, místo vyznání Jeho, jenž přišel v těle, zkazili smysl toho. Správný překlad předpokládá Jeho božské místo. O nikom jiném nemá význam říkat, že přišel v těle. Každý jiný člověk musí přijít v těle, anebo nepřijít vůbec. On by býval mohl přijít v božské či andělské slávě. Ale zalíbilo se Mu přijít jako skutečný člověk, i když sám v sobě byl pravý Bůh.

Opět: „*Kým praví lidé býti mne Syna člověka?*“, a: „*Vy pak kým mne býti pravíte?*“ (Mt. 16,13.15) To jsou otázky, které Pán položil ohledně sebe samého. Šimon Petr odpověděl: „*Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.*“ Pán odpověděl: „*Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, který jest v nebesích.*“ (Mt. 16, 16.17) Vidíme zde, jakou cenu má toto vyznání v očích Krista; a učíme se, že je mohou učinit jen ti, kteří jsou přímo naučení od Boha. Na tom je stavěna Jeho církev (18. verš).

Ve spojení s vyznáním Krista je nutné očekávat pronásledování, zatím co šíření pouze Jeho mravního učení může být přijímáno Židy i pohany. Než Kristus přišel, a od té doby, bylo a je možno očekávat pronásledování pro spravedlnost; ale pokrok od Mt. 5,10 je v dalším verši hoden povšimnutí. Pronásledování v prvním verši je „*pro spravedlnost*“, ale v 11. verši je to výslovně pro Krista. Zde se to týká Jeho osobní cti. Opět v Matouši 10,22 Pán varuje své následovníky, že pro Jeho jméno budou zakoušet nenávisť všech lidí.

Je zde na zemi nějaká jiná věc, která by tak velmi vyvolávala nepřátelství člověka? Tak to čteme ve Skutcích apoštolů. Když Pán vysílal apoštola Pavla, řekl: „*Já zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé.*“ (Sk. 9,16) Jak často bylo pocíťováno, že tou mírou, jak osoba Krista je držena v pozadí, zatím co je vyhlašována božská dobrotnost nebo se dlí u předmětů stvoření či Boží vlády v prozřetelnosti, opozice ke kazateli je vystřídána lidským potleskem. To totiž nerozrušuje provinilé svědomí. Ale to není kázání Krista, i když tyto pravdy mohou mít své místo. „*Zlořeč Kristu,*“ řekl prokonsul Polykarpovi, „*a dám ti svobodu.*“ – „*Osmdesát šest let jsem Mu sloužil,*“ odpověděl Polykarp, „*a nikdy mi neučinil nic zlého. Jak bych se mohl potom rouhat svému Králi a Spasiteli?*“ To snad bylo slabé vyznání, ale nezachránilo Polykarpa. //Předmětem zde je, že Polykarp byl odsouzen k smrti proto, že hájil Krista, i když to činil slabě. Zemřel mučednickou smrtí mezi roky 155 a 167 a jeho mučednictví, při kterém se prý tento rozhovor odehrál, je zaznamenáno v „*Mučednictví Polykarpově*“. – Pozn. vydavatele//

Když zkoumáme poslání a dílo apoštolů a evangelistů, shledáváme, že svědectví se mělo soustředit v prvé řadě na osobu Krista; a tak tomu skutečně bylo. Kristus, než vystoupil na výsost, řekl: „*Budete mi svědkové.*“ (Sk. 1,8) A to platí až k poslední Janově epištole, kde čteme o těch, kteří „*pro jméno jeho vyšli*“ (3. Jana 7). A tak Petrova řeč v den Letnic je celá o Pánu a apoštolové všeobecně nepřestávali kázat a učit Ježíše Krista. Později vyvolený apoštol se zvláště zabýval tímto předmětem a cílem, ale charakterizuje

poselství všech. Tak Filip evangelista šel dolů do Samaří a kázal jim Krista. Později, když byl poslán k eunuchovi, otázka se týkala hlavně osoby: „*O kom,*“ ptal se eunuch (nikoli: „o čem“), *toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném?*“ A Filip „*počav od toho písma, zvěstoval jemu Ježíše*“ (Sk. 8,34–35).

V místech Písma, o nichž jsme se už zmínili, jsme viděli, že Pavel měl nést Kristovo jméno pohanům. V Epištole Galatským apoštol zvláště jasně ukazuje, že osoba Krista byla hlavním tématem jeho kázání. Říká nám, že Bůh v něm zjevil Svého Syna, aby Ho kázal „*mezi pohany*“ (Gal. 1,16). Když apoštol psal Korintským, tu prohlašuje, že když vstoupil do jejich města radovánek, rozhodl se neznat nic kromě Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného (1. Kor. 2,2). Také mluví o „*evangelii slávy Kristovy*“ (2. Kor. 4,4), nikoli o „*slavném evangelii Krista*“, jak je to uvedeno v Authorised Version, poněvadž radostná zvěst se týká Jeho v nebeské slávě, kde byl skutečně viděn. Bůh tohoto světa se stará o to, aby Ho držel daleko od myslí ztracených lidí.

Z těchto míst Písma a z mnohých dalších je jisté, že Kristus sám byl tématem, vždy pravým a čerstvým a požehnaným, v kázání těch, které vyslal; a tak jejich poselství bylo něčím velmi se odlišujícím od obhajoby abstraktních principů dobrovolnosti, benevolence, etiky a filantropie. Ti, kteří vyhlášují morálku, jsou na přirozené nebo pohanské půdě. Ti, kteří kážou Krista, vědí, že ať Ho lidé přijímají nebo ne, služba není ztracená, protože je to činěno Jemu a Jeho Otec to poctí. Opět shledáváme, že Kristus učinil testem učenictví věření Bohu a lásku k sobě, nikoli principy lidské výtečnosti. Majestát Jeho osoby je úmyslně představen před všemi pozemskými vztahy: „*Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden.*“ (Mt. 10,37)

Tak tedy řeč křesťanské oddanosti a písně křesťanské chvály, stejně jako to, co řekli křesťanští mučedníci, svědčí o tom, že křesťanství je náležitá oddanost pravdě a vůli Božího Syna. Lásky Krista, jenž k němu mluvil z nebe něžně a pravdivě s mocí, na kterou nikdy nezapomněl, hlasem získávajícím duši a dobývajícím, který mu činil Krista stále většího a lepšího než kohokoli jiného, přivedla toho velkého apoštola pohanů k tomu, aby řekl: „*Všecky věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého.*“ (Fil. 3,8)

Naši nejlepší skladatelé duchovních písní jsou v souhlasu s tím, že:

Kristova sláva naplňuje věčnost,
věčnost, která byla a je;
a celá budoucí věčnost
bude zářit Jeho neutuchající chválou.

/Joseph Swain, Spiritual Songs č. 277/

Dále shledáváme, že Kristus sám je středem křesťanského velebení a radosti. Těm, kteří jsou shromážděni k Jeho jménu, zaslibuje svou přítomnost a nezáleží na tom, jak jich je málo. Apoštol nás učí, že se máme radovat v Pánu (Fil. 3,1); a jistě hlavní obsah vlastního křesťanského učení je ukazovat božské a různé slávy Pána, takže srdce je vedeno k Němu ve velebení, děkování a chvále. Ale ve vztahu k žádnému jinému předmětu není tato otázka osoby Pána důležitější, než ve svém vlivu na křesťanskou naději. Jak pro Pána, tak i pro křesťana se otázka stává prostou a krajně osobní. Čteme: „*Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu,... zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde*

jsem já, i vy byli.“ (Jan 4,2–3) Dokonáním křesťanské naděje je Jeho příchod a to, že my budeme s Ním ve slávě. Jak by ti, kteří „nemilují Pána Ježíše Krista“ (1. Kor. 16,22), mohli nacházet radost a odpočinek v tom, aby byli vždycky s Pánem (1. Tes. 4,17)? Jsou prokletí. Písně a služby Jeho svatých by pro takové byly nesnesitelné.

Ohledně této požehnané budoucnosti je dáno dost světla, abychom věděli, že nebe bude naplněno chválou Krista. Starší budou mít na svých hlavách koruny, budou oblečeni do bílých šatů a budou sedět na trůnech. Uprostřed nebeské moci a slávy budou zpívat: „*Hoden jsi... Neboť jsi zabit, a vykoupils nás Bohu krví svou.*“ (Zj. 5,9) Sláva Kristovy osoby dává věčnou účinnost Jeho dílu smíření, které je vším pro Jeho svaté i v nebi, poněvadž jim Jej činí nevýslovně drahým nyní i provždy.

Thomas Hutton

Pán Ježíš Kristus: Jeho Osoba

Často kladené otázky (FAQs):

1. Kdo je Kristus?

Tato otázka (Mat. 16,15) je nejdůležitější otázka, s níž se kdy setkáte. Janovo evangelium bylo napsáno, „*abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věříce, život měli ve jménu jeho*“ (Jan 20,31). Stal se člověkem a žil na této zemi asi 33 let. Římským soudem byl prohlášen za nevinného, ale byl ukřižován. Po třech dnech opět vstal a o 40 dní později vystoupil do nebe. Opět přijde, aby nejprve vzal ty, kdo v Něho věří, aby byli s Ním, a potom aby soudil svět a nastolil své království v moci.

2. Kdo tedy je Kristus, člověk nebo Bůh?

Obojí. On je „*člověk Kristus Ježíš*“ (1. Tim. 2,5), ale je také „*pravý Bůh a život věčný*“ (1. Jana 5,20), „*Bůh požehnaný na věky*“ (Řím. 9,5).

3. Jsou v Bibli ještě jiné odkazy, které ukazují, že Kristus je Bůh?

Ano, je jich mnoho! Bible neoponechává naprosto žádnou pochybnost o tom, že On je Bůh. Zvažte následující:

Jeho existenci dříve: Byl, když byl svět tvořen (a předtím) (1. M. 1,26 – všimni si 1. osoby mn. čísla ve verši 26; Jan 1,1; Žid. 1,2) a přes celý Starý zákon často jako „*anděl Páně*“ //Anděl Páně (Hospodinův) ve Starém zákoně je Ježíš Kristus dříve, než se stal člověkem (např. 1. M. 22,11–12; 2. M. 3,2–6; Soud. 5,23; 6,11–22; 13,3–21). //

Jeho přívlastky:

- Je věčný (např. Iz. 9,6; Mich. 5,2; Jan 8,58).
- Je neproměnný (Mal. 3,6; Žalm 102,25–27; Žid. 1,10–12).
- Je všemohoucí (Zj. 1,8; Fil. 3,21).
- Je vševědoucí – tj. zná všechno (např. Jan 2,25; 6,64; 21,17).
- Je všudypřítomný – tj. je všude (např. Ef. 1,23; Mat. 28,20; Jan 3,13).

Jiné důkazy:

- Stvořil všechny věci (Jan 1,3,10; Kol. 1,16; Žid. 1,2).
- Zachovává a podpírá všechny věci (Žid. 1,3; Kol. 1,17).
- Ukázal božskou moc mnohými zázraky, které vykonal, udělováním moci jiným k vykonávání zázraků (Mat. 10,1) a zázraky, které jiní vykonávali v Jeho jménu (např. Sk. 4,10).
- Odpouští hříchy (Luk. 5,24; Kol. 3,13).
- Má moc položit svůj život a opět jej vzít (Jan 10,17–18; 19,30).
- Vstal z mrtvých a vzkřísí mrtvé (Jan 5,28–29; 11,25).
- Dává odměnu věřícím (2. Kor. 5,10; 2. Tim. 4,8).
- Přijímá velebení (Jan 5,23; 9,38; Luk. 24,52).
- Bude soudit svět (Jan 5,22; Sk. 17,31; Zj. 20,12).
- Hospodin (Jehova) Starého zákona je Ježíš Nového zákona. Hospodin je „*první i poslední*“ (Iz. 41,4; 44,6; 48,12), a stejně tak i Pán Ježíš (Zj. 1,17; 2,8; 22,13). Jan ztožňuje Krista s Hospodinem (srovnej Jan 12,40–41 a Iz. 6,1–10).

4. Ale jak může být Bohem a v téže době Božím Synem?

Jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svatý. Každá z nich je Bůh:

- Pokud jde o Syna, viz odpovědi na otázky 2 a 3.
- Pokud jde o Otce, je mnoho zmínek o Něm jako o „*Bohu a Otcí*“ (např. Ef. 1,3).
- Duch je věčný (Žid. 9,14), všudypřítomný (Žalm 139,7) a rovný (tj. na téže úrovni) Otcí a Synu (viz Mat. 28,19; 2. Kor. 12,14).

A přece tu není více bohů, ale „*jeden jest zajisté Bůh*“ (1. Tim. 2,5; viz též 1. Kor. 8,4; Gal. 3,20).

5. Co je míněno „Trojediností (Trojicí)“?

V Božství jsou tři osoby, a přece je Bůh jeden. Nemůžeme rozumět Trojici. Není to pro lidský rozum, aby se ptal – Bůh je nekonečně nad člověkem – ale pro víru, aby se klaněla.

Slovo „Trojice“ v Bibli není, ale pravda, kterou vyjadřuje, v Bibli je.

6. Věří křesťané ve více než jednoho Boha?

Ne. Někdy je tato obžaloba činěna z nevědomosti. Křesťanství je striktně monoteistické – tj. je založeno na víře v jednoho Boha (viz odpověď na otázku 4).

7. Jsou různé stupně (postavení) v Božství?

Ne. Jestliže někdo mluví o Otcí, Synu a Duchu jako o „první“, „druhé“ a „třetí“ osobě Božství, neoznačuje to žádný rozdíl v postavení mezi nimi, ale je to pouze vyjmenování. Možná že by bylo lépe nemluvit tímto způsobem, aby se předešlo špatnému chápání.

8. Jsou vztahy mezi osobami Božství?

Ano, jsou. Kristus je Syn Otcův. Tento vztah vždy existoval přes minulé věky, přes minulou věčnost. Byl Synem, když Ho Bůh dal (Jan 3,16; Iz. 9,6), byl už Syn, když byl svět

stvořen (Žid. 1,2), a Otec miloval Syna i dříve, než svět byl učiněn (Jan 17,24).

9. Proč je to tak vážné, když někdo popírá, že Pán Ježíš je věčný Syn?

Nuže, jestliže se této pravdy vzdáme, je vše ztraceno. Co je tak zvláštní v křesťanství, je to, že Bůh je Bůh lásky. Ale jak poznáváme Boží lásku? Protože dal svého Syna, jediného Syna, kterého měl (viz Jan 3,16 a 1. Jana 4,9.10.14 a srovnej s 1. M. 22.2 a Mk. 12,6). Jestliže někdo popírá, že Kristus už byl Synem Božím před svým narozením, znamená to tolik, jako říci, že Bůh prostě poslal někoho jiného, ne svého jediného Syna!

Dále je Bůh zjeven ve svém Synu. Syn oznámil Otce. Kdyby nebyl Synem, než přišel, pak bychom stále ještě neznali Otce jako Otce (Jan 1,18; 14,9–11).

10. Kristus je člověk a Bůh současně. Jak tomu máme rozumět?

Tomu nemůžeme rozumět. Bůh je příliš veliký na to, abychom Ho svou omezenou lidskou myslí chápali. Ale můžeme tomu věřit. V Janu 1,1 se o Pánu Ježíši mluví jako o „Slovu“, které „byl Bůh“, a Jan 1,14 nám říká, že „Slovo to tělo učiněno jest“ (tj. stal se člověkem). Viz též Mat. 11,27: „Žádný nezná Syna, jedině Otec.“

11. Proč je to tak důležité, že Kristus byl a je jak Bůh, tak i člověk?

Předně proto, že jinak by Kristus nemohl vykonat dílo vykopení. Musel se stát člověkem, aby mohl zemřít. A musel být Bůh, aby mohl vykonat výkupné dílo v božské moci: „*očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv*“ (Žid. 1,3; viz též Kol. 1,20). Také musel být Bůh i člověk, aby mohl být prostředníkem mezi Bohem a člověkem (1. Tim. 2,5). Prostředník je někdo, kdo může položit své ruce na obě strany, aby je přivedl k sobě (viz Job 9,33). Všimni si, že každá otázka týkající se Krista je důležitá. Jestliže nějaký učitel nepřináší „*učení Kristovo*“, musí být zavržen (2. Jana 9–11).

12. Kdy se Kristus stal člověkem?

Asi před 2000 lety, když se narodil v Betlémě (viz Mich. 5,2; Luk. 2,4–7). To je ta chvíle, kterou Bůh nazývá „*plnost času*“ (Gal. 4,4). Člověk byl zkoušen každým možným způsobem a naprosto zklamal. Tehdy Bůh poslal svého Syna a mluvil v Něk, skrze Jeho osobu (nebo v ní) (Žid. 1,1–2).

13. Když se stal člověkem, přestal být Bohem?

Nikoli (viz Kol. 1,19; 2,9). Byl, je a vždy bude Bohem. To je základní věc. Bůh je věčný a nemůže přestat být Bohem.

14. Přestane Kristus někdy být člověkem?

Ne. Byl vzkříšen z prostřed mrtvých (1. Kor. 15) a vystoupil do nebe a nyní je tam jako oslavený člověk. To je důležité, poněvadž je nyní naším Nejvyšším knězem; někým, kdo sám byl a je člověk a ví, co to je být zkoušen a pokoušen v tomto světě, s výjimkou toho, že On neměl a nemá hříšnou přirozenost. Může mít s námi soucit a prosit za nás v našem životě zde. Když se zjeví v moci, stále bude „*Syn člověka*“ (Mat. 24,30; 26,64).

15. Měl lidského ducha, lidskou duši a lidské tělo?

Ano. Byl skutečný člověk a člověk se skládá z ducha, duše a těla (1. Tes. 5,23).

- Pokud se týká Jeho ducha, Bible říká, že „*zastonal duchem*“ (Jan 11,33). A jistě to nebyl Duch Svatý, ale Pánův lidský duch.
- Když jde o duši, říká: „*Nyní duše má zkormoucená jest.*“ (Jan 12,27)
- A o tělu čteme: „*Tělo jsi mi způsobil (připravil).*“ (Žid. 10,5) Také je nám řečeno, že plnost Božství přebývá v Něm tělesně (Kol. 2,9). Dále jsou v Evangeliiích zmínky o věcech, které mohl zakoušet jedině tehdy, když měl normální lidské tělo (viz např. Jan 4,6).

Jak vzácné je vidět, že o Pánově dokonalém lidství se mluví tak jasnými slovy.

16. Byl člověkem, jako jsme my?

Ano (Žid. 2,14), kromě hříchu. Každý Adamův potomek (a to zahrnuje každého muže, ženu a dítě, kteří dnes žijí) má hříšnou přirozenost (Řím. 5,12), ale Pán Ježíš neměl hříšnou přirozenost. On byl „*zkušen ve všem nám podobně, kromě hříchu*“ (Žid. 4,15). Všimněte si, že:

- Kristus neučinil ani jeden hříšný skutek: „*kterýž hříchu neučinil*“ (1. Petra 2,22);
- Neznal hřích: „*který hříchu nepoznal (neznal)*“ (2. Kor. 5,21); a
- v Něm nebyl žádný hřích (tj. hříšná přirozenost), a proto nemohl zhřešit (1. Jana 3,5; viz též 3,9).

17. Jestliže Kristus nemohl zhřešit, jak mohl být pokoušen?

Evangelia ukazují, že Kristus byl ďáblem pokoušen (satanem: Mk. 1,13) v tom smyslu, že mu byla předložena pokušení, ale v Něm nebylo nic, co by na ně odpovědělo (to je to, v čem se my všichni od Něho lišíme: my všichni máme sklon odpovídat na satanova pokušení – na žádost těla, žádost očí a pýchu života (1. Jana 2,16) – protože my máme v sobě tělo, hříšnou přirozenost, ale Kristus nikoli). Kristus byl pokoušen ne proto, aby byl zkušán, zda zhřeší, ale aby bylo ukázáno, že On nezhřeší.

18. Byl Josef Jeho přirozený otec?

Ne, nebyl. Kristus neměl lidského otce. Gabriel řekl Marii: „*Duch svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a protož i to, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.*“ (Lk. 1,35). (Je zajímavé, že muž, jenž napsal Evangelium, ve kterém toto nalézáme, byl lékař (Kol. 4,14).) Zpráva podaná Matoušem toto potvrzuje. Když Josef shledal, že Marie očekává dítě, chtěl ji potají propustit. Ale anděl Páně se mu zjevil a řekl mu, aby tak nečinil a aby se nebál, protože „*což v ní jest počato, z Ducha svatého jest*“. Kdo by to mohl napsat jasněji? A každá pochybnost je odstraněna slovy: „*Jozef... nepoznal jí, až i porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho Ježíš.*“ (Mat. 1,18–25).

19. Byla Marie Jeho přirozenou matkou?

Ano. Dokonce i první předpovědění o Pánu o Něm mluví jako o „*semeni ženy*“ (1. M. 3,15). Pavel prohlašuje, že jedna z výsad Izraelitů byla, že „*z nichž jest Kristus podle těla*“ (Řím. 9,5). Dále čteme v Janu 7,42: „*Zdaž nepraví písmo, že ze semene Davidova... přijíti má Kristus?*“ Jiné velmi jasné potvrzení je v Římanům 1,3, kde je sděleno, že Kristus byl

Božství Krista

//Založeno na J. N. Darby: „The Deity of Christ and What Constitutes Christianity: being an Answer to the Inquiries of an Unitarian Student of Divinity“, Collected Writings of J. N. Darby vol. 33 page 116 (strana 75 v novém vydání) //

Některé jasné výroky Písma

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.“ (Jan 1,1–3)

O těchto úvodních verších Janova evangelia můžeme říci:

- *„Na počátku bylo Slovo“* – v existenci byl věčný;
- *„a to Slovo bylo u Boha“* – v osobnosti byl rozlišený;
- *„a to Slovo byl Bůh“* – v přirozenosti byl Bůh;
- *„To bylo na počátku u Boha“* – Jeho osobnost byla věčně rozlišená.

To je velmi důležitá část Písma. Žijeme ve dnech, kdy někdo může přijít a zaklepat na vaše dveře a říci: „Ale když se podíváte do originálního jazyka, pak tam není určitý člen, nemůžete tedy číst *„To slovo byl Bůh“* s vyloučením všech dalších. Ve skutečnosti řečtina, která klade mnohem větší důraz na slovosled, čte ten verš: *„Bůh byl to Slovo“*, a zdůrazňuje Jeho božství.

„Kristus Ježíš, kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v tvářnosti nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fil. 2,5–8)

Proč nečteme prostě „Bůh“ místo „ve způsobu Božím“? Důvod se zdá být ten, že slovo „*způsob*“ je užito v protikladu k „*podobnosti*“ a „*tvářnosti*“. Pán Ježíš byl učiněn podobný lidem – nebo lépe přeloženo: zaujal Svě místo – v podobnosti lidí. Byl nalezen v tvářnosti nebo postavě jako člověk, a také čteme, že byl poslán „*v podobnosti těla hříchu*“ (Řím. 8,3). Byl a je plně a pravdivě člověk, ale bez hříchu (Žid. 4,15). Avšak nemohlo o Něm nikdy ohledně Jeho božství být řečeno, že zaujal Svě místo v Boží podobnosti, protože On byl a je Bůh. Výraz „*způsob Boží*“ v sobě nese myšlenku na vnější zjev a vnitřní podstatu. Z tohoto důvodu zde máme „*způsob služebníka*“ – vnější vzezření a vnitřní podstatu. Myšlenka, že „*způsob Boží*“ je použitelný na Pána jen v božství před vtělením, je chybná. „*Jsa ve způsobu Božím*“ se na Něho vztahuje v lidství, když vzal na sebe způsob služebníka. V žádné chvíli Svě pozemské cesty nebyl méně, než byl ve Svém božství před vtělením. Byl ve způsobu Božím a byl ve způsobu služebníka současně. 2. Korintským 8,9 to potvrzuje: „*Nebo znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý.*“ Slova „*jsa bohatý*“ se nevztahují jen na Jeho stav před vtělením. Vztahují se také

na dny Jeho těla. Byl stále bohatý, ačkoli byl chudý. Jestliže mne budete žádat o vysvětlení, pak to nemohu vysvětlit. Byl člověk, ale nikdy nebyl méně než Bůh.

Bůh mluvil skrze, nebo přesněji „v osobě Syna“ (Žid. 1,1–2). Kdo to je? Je odleskem věčné slávy, obrazem Boží podstaty: Stvořitel, Vykupitel a určený Dědic (verše 2–3). To nese naše myšlenky kupředu k budoucímu světu, kdy „všichni Boží andělé“ budou povoláni, aby „se Jemu klaněli“ (6. verš). Epištola Židům 1,5–13 podává sedminásobné svědectví o Jeho velikosti, většinou ze Žalmů (Žalm 2,7; 2. Sam. 7,14; Žalm 97,7; 104,4; 45,6–7; 102,25; 110,1). Všimni si zvláště, jak je pozdraven v citaci ze Žalmu 45: „Ó Bože“ (8. verš). Bůh k nám mluvil ve Svém Synu a ten Syn je Bůh.

„Poněvadž se celé plnosti Božství zalíbilo v něm přebývat.“ (Kol. 1,19 – přel.)

„Neboť v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ (Kol. 2,9)

Když obrátíme své zraky směrem k nebi, kdo tam je? Je to člověk, ve kterém je stále viděna plnost Božství, jak to také bylo viděno na Jeho cestě zde.

Při Jeho narození o Něk bylo řečeno: „*Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, kteréž se vykládá: S námi Bůh.*“ (Mat. 1,23; Iz. 7,14). O něco dále v Izaiáš čteme: „*Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kniže pokoje.*“ (Iz. 9,6) Všimni si: dítě narozeno, ale Syn dán. To je jiné svědectví skutečnosti Jeho věčného Synovství.

Evangelium je „o Synu jeho (zplozeném ze semene Davidova ze strany těla, kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocně podle Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání), totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem“ (Řím. 1,3–4). Zde vidíme, že evangelium se přednostně týká Boží slávy v Kristu – ne nás v naší zjevné potřebě.

Očekáváme tu „*blahoslavenou naději a zjevení slávy našeho velkého Boha a Spasitele Ježíše Krista*“ (Titovi 2,13). Římanům 9,5 prohlašuje, že Kristus je „*nade všechny Bůh požehnaný na věky*“. V 1. Timoteovi 3,16 je nám řečeno, že On je „*Bůh zjevený v těle*“.

V Janu 1,18 čteme: „*Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, který je v lůnu Otce, on Ho vypravil.*“ Tento vzácný verš nás ujišťuje, že Otcovo lůno vždy bylo a vždy bude místem přebývání Syna. Prohlášení s sebou nese atmosféru nekonečné a božsky dokonalé lásky, lásky, která věčně existovala mezi Otcem a Synem (viz též Jan 17,24).

Janovo evangelium

V Evangeliu podle Jana, které bylo výslovně napsáno, „*abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život měli ve jménu jeho*“ (20,31), je stálé svědectví o Božství Krista:

- Kapitola 1: On vše stvořil: „*bez něho nic není učiněno, což učiněno jest*“ (3. verš). Pán Ježíš například učinil tři věci, které člověk nemůže učinit: stvořil něco z ničeho (1. M. 2,4); přeměnil anorganickou látku v organickou (1. M. 2,7a); a přeměnil něco organického do něčeho, co má vědomí o Bohu (1. M. 2,7b).
- Kapitola 2: On všechno ví: „*Ale Ježíš nesvěděl o sobě sám, protože on znal všechny, aniž potřeboval, aby kdo svědectví vydával o člověku; nebo on věděl, co by bylo v člověku.*“ (2,24–25). To nalézáme v tomto Evangeliu ustavičně, např.: „*Věda všech*

ko, což přijít mělo na něj“ (18,4) a: „věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal, a že od Boha vyšel a k Bohu jde“ (13,3). Je vševědoucí.

- Kapitola 3: Je nade vším: „*Kdo shůry přišel, nade všechny jest.*“ (31. verš)
- Kapitola 4: Říká všechno. Žena ze Samaří řekla: „*Pojďte, vizte člověka, který pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?*“ (29. verš)
- Kapitola 5: Všechny vzkřísí: „*Neboť přijde hodina, v kterouž všichni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas jeho. A půjdou ti, kteří dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteří zlé věci činili, na vzkříšení soudu.*“ (28. – 29. verš)
- Kapitola 8: Je přede všemi: „*Prvé nežli Abraham byl, já jsem.*“ (58. verš)
- Kapitola 10: Je tu jednota podstaty s Otcem: „*Já a Otec jedno jsme.*“ (30. verš)
- Kapitola 16: Je tu jednota vlastnictví s Otcem: „*Všecko, cožkoli má Otec, mé jest.*“ (15. verš)
- Kapitola 5: Je tu jednota služby s Otcem. „*Otec můj až dosavad dělá, i já dělám.*“ (17. verš) Měli bychom poznamenat, že Židé správně viděli odkaz na božství Pána v tomto výroku, protože čteme, že „*ještě víc proto hledali ho zamordovati, že by ne-
toliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu.*“

Když se obrátíme k Janovým epištolám, dostáváme totéž – například: „*On jest ten pravý Bůh a život věčný.*“ (1. Jana 5,20) Slovo „pravý“ není pravý v protikladu k falešnému. Je to podstatné v protikladu k minulým nastíněným představením Boha ve Starém zákoně. Toto byl verš, který byl s mocí užit proti Arianským v konfliktu ve čtvrtém století a můžeme ho užit i dnes. Syn je Bůh.

Ježíš Nového zákona je Hospodin (Jahve) Starého zákona

Že Ježíš je Hospodin Starého zákona, je ukázané následujícími verši:

- „*Nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.*“ (Mat. 1,21) „Ježíš“ znamená „Hospodin je spasení“.
- Poselství Jana Křtitele bylo: „*Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.*“ (Lk. 3,4) To byla citace z Izaiáše 40,3, ale čí stezka měla být učiněna přímou? Byla to Ježíšova stezka.
- Izaiáš řekl: „*Krále Hospodina zástupů viděly oči mé.*“ (6,5) V Janu 12 je ukázáno, že král, Hospodin zástupů, je Ježíš (viz zvláště 41. verš).
- Hospodin byl spravedlností Izraele (Jer. 33,16), ale my víme, že Kristus je naší spravedlností (1. Kor. 1,30).
- Hospodin byl Vykupitel Izraele (Iz. 49,7), ale víme, že Ježíš je Vykupitel (Lk. 2,38; 1. Kor. 1,30; Zj. 5,9).
- Zachariáš 14,3–4 prohlašuje, že Hospodinovy nohy stanou na hoře Olivetské, zatím co Skutky 1,11 nám říká, že tak učiní Ježíš.
- Hospodin řekl: „*Povrz je před hrnčíře. Znameníť mzda, kterouž jsem tak draze šacován od nich. A tak vzav třiceti stříbrných, uvrhl jsem je v domě Hospodinově.*“ (Zach. 11,13) Ježíš byl prodán za 30 stříbrných (Mat. 26,15).
- Hospodin řekl: „*Obrátí zřetel ke mně, kteréhož jsou bodli.*“ (Zach. 12,10) V Janu 19,37 je ukázáno, že toto místo Písma se vztahuje na Ježíše.

Důležitost Kristova božství

Potřebujeme být upevněni, pokud jde o pravdu o božství Pána kvůli Jeho vlastní slávě, ale jsou tu také jiné důvody. Předně: Jestliže Ježíš není Bůh, nemáme smíření: „*Nyní jednou při skonání věků, na shlazení hříchu skrze obětování sebe samého, zjeven jest.*“ (Žid. 9,26) A: „*Jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteří jsou posvěcováni.*“ (Žid. 10,14) Jsme vykoupeni Jeho krví (Ef. 1,7), očištění Jeho krví (Žid. 9,22), učinění blízcí skrze Jeho krev (Ef. 2,13) a smíření skrze Jeho krev (Kol. 1,20). Všechno závisí na smrti, vylití krve a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Prostá pravda je, že potřebujeme Spasitele, který je božský.

Za druhé: Kdyby Ježíš nebyl Bůh, neměli bychom plné zjevení od Boha: „*Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, který jest v lůnu Otce, on Ho vypravil.*“ (Jan 1,18) Žijeme ve dnech, kdy se ve školách učí islám a židovství a mnoho jiného. Jestliže je nějaká věc, kterou mohamedáni nemají rádi a proti které bojují Židé, je to božství a dílo smíření našeho Pána Ježíše Krista. To jsou dva body, které pro ně nejsou přijatelné, ale křesťan na tom pevně trvá, poněvadž máme zjevení od Boha. Pán Ježíš byl v hloubkách smrti a je vzkříšen a vystoupil na vrchol slávy, na Boží trůn. Sláva v Jeho tváři a sféra slávy září před naší duší. Už jsme uvedeni do živého spojení s Ním a známe Boha jako svého Otce, a toto vše závisí na slavné skutečnosti a je jí podepřeno, že Ježíš je Bůh.

Konečně: „*Ale Pána, Krista, posvěčujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest ve vás, a to s tichostí a s bázní.*“ (1. Petra 3,15) Je vždy zajímavé vidět starozákonní kontext citací v Novém zákoně. „*Posvěčujte Pána, Krista*“ je citace z Izaiáše 8,13 s další záměnou Bůh a Kristus. Její účinek na víru a morálku je zjevný: dává nám smělost udat důvod naděje, která je v nás. V Izaiášově době tu bylo reálné nebezpečí, že srdce zbožných bude polekáno konfederací nepřátel, ale měli mít zraky pevně upřené na Boha. Postavení je dnes stejné. Těžkosti, které nás obklopují, se rozpadnou, když před sebou máme velikost Krista. V Písmu čteme o Spasiteli, který je veliký (Iz. 19,20), o Vykupiteli, který je silný (Jer. 50,34), a o Bohu, který je mocný (Iz. 9,6). Všechny tyto jasné věci se sbíhají u toho Požehnaného, který nás miloval až k smrti a povzbuzuje nás na křesťanské stezce v těchto dnech.

Dr. D. W. Paterson

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2012